

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/39/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119212105
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8119212105.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobcu: W. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpeného: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom: Bočná 10, Košice, IČO: 36 863 017, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 122,78 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov z 13.06.2023 č.k. 10Csp 153/2019-89, jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I. a III.

Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 50 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd Prešov rozsudkom, ktorý bol vydaný v konaní 20Csp 252/2017, určil, že zmluvná podmienka - spracovateľský poplatok 122,78 eur uhradený pri podpise úverovej zmluvy uvedená v bode 1, časť I. Zmluvy o splátkovom úvere z 01.04.2010 uzatvorenej medzi stranami konania je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti, a teda pokiaľ ide o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, potvrdil a Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením z 30.01.2023 sp. zn. 2Cdo 73/2021 zastavil dovolacie konanie o dovolaní žalovaného proti výroku I. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 177/2018 zo 04.04.2019. Súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Zdôraznil, že základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej v zákone č. 250/2007 Z.z. Nárok je daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochrany spotrebiteľov, ktorými sú osobitná právna úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až § 54 OZ. Predovšetkým zdôraznil ciele a význam ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Mal za zistené, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na OS Prešov sp. zn. 20Csp 252/2017 v dôsledku čoho bola vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným vyhlásená zmluvná podmienka týkajúca sa poskytnutého úveru za neprijateľnú. Pokiaľ bol žalobca úspešný v predchádzajúcom právoplatne skončenom spore pri uplatnení jeho práv ako spotrebiteľa, základ nároku je daný. Pokiaľ ide o výšku nároku, poukázal na to, že táto závisí od úvahy súdu. Vzal do úvahy jednak to, že na strane žalobcu vznikla ujma v podobe zmenšenia jeho majetku, keďže úver preplatil a to aj v dôsledku aplikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá bola z jeho strany namietaná v predchádzajúcom

konaní. Vzhľadom na vymedzené kritéria mal súd prvej inštancie za to, že suma vo výške 50 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadostučinenia, keďže morálnym zadostučinením boli rozsudky vydané v základnom konaní a zároveň bude mať aj dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu a odmenou pre neho, že sa napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii postil do sporu so žalovaným. V prevyšujúcej časti preto žalobu zamietol a o trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku II., podal včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, aby žalobu zamietol ako nedôvodnú a uplatnil si vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Predovšetkým žalovaný namieta proti názoru súdu prvej inštancie, že podmienkou vzniku nároku na finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nemá byť aj vznik ujmy na strane dotknutého spotrebiteľa. Podľa jeho názoru niet žiadneho dôvodu, aby sa na nárok podľa tohto zákonného ustanovenia uplatňovali diametrálne odlišné kritéria v porovnaní s inými typmi satisfakčných nárokov, ktoré pozná platné právo. Neobstojí povrchný prístup, že § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nereglementuje vznik ujmy ako podmienku vzniku nároku na zadostučinenie, to isté totiž možno povedať aj o regulácii akýchkoľvek iných satisfakčných nárokov, napr. nároky podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Žiadne z týchto zákonných ustanovení neoznačuje vznik ujmy ako podmienku satisfakčného nároku, napriek tomu však všetky doteraz sformulované stanoviská právnej vedy i aplikačnej praxe dôvodili práve takýto záver. Je preto neopodstatnené, aby sa k satisfakčnému nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 pristupovalo diferencovane a aby bol aplikovaný spôsobom nekompatibilným s inými porovnateľnými inštitútmi platného práva. Finančné zadostučinenie nemá slúžiť na náhradu takej ujmy, najmä hmotnej škody, ktorej reparácia je predmetom iných právnych inštitútov. Práve preto je nevyhnutné, aby osoba domáhajúca sa zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 zadefinovala o kompenzáciu akej nemateriálnej ujmy má ísť, aby bolo možné posúdiť, že sa nedomáha duplicitného plnenia, ktoré je už pokryté inými právnymi inštitútmi. V aktuálnom spore podľa žalovaného nemôže byť pochybnosť o tom, že žalobca sa v skutočnosti tzv. skryto domáhal vrátenia zaplateného spracovateľského poplatku, nielen kvôli tomu, že požadovaná suma je v identickej výške ako predmetný poplatok, ale žalobca sa týmto ani netajil. Na vyporiadanie plnenia prijatého z právneho dôvodu, ktorý neexistoval alebo neskôr odpadol, však platné právo upravuje iný inštitút a to zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, pričom jeho aplikáciu nemožno obchádzať jeho substituovaním za satisfakčný nárok nielen pre odlišnú povahu a účel týchto inštitútov, ale najmä pre úplne rozdielne podmienky ich uplatnenia. Ak žalobca teda mienil dosiahnuť vrátenie zaplateného poplatku, mal svoj procesný nárok sformulovať tak, aby zodpovedal právnej úprave bezdôvodného obohatenia a produkovať tomu zodpovedajúce tvrdenia a dôkazné návrhy. Bolo povinnosťou žalobcu označiť a preukázať, o akú nemateriálnu ujmu v jeho prípade išlo, aby bolo možné posúdiť, či vôbec ide o ujmu kompenzovateľnú v mantineloch relevantného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a či je požadované zadostučinenie primerané povahe vzniknutej ujmy. Nemožno súhlasiť ani so záverom súdu prvej inštancie, že tento nárok má predstavovať akúsi odmenu pre žalobcu, že tzv. išiel do sporu so silnejším dodávateľom. Odhliadnuc od jeho hodnotovej neobhájiteľnosti, opačný postup zakladá významné riziko špekulatívnych žalôb, ktoré sa spreneverujú ich hlavnému poslaniu a nemožno prehliadať aspekt, že odmeňovať by každý sa mal z vlastného a nie z cudzieho majetku - ide aj o umelo vykonštruované kritérium, ktoré nemá žiadnu paralelu k štandardnej aplikácii satisfakčných nárokov. Ďalším nedostatkom rozsudku je nedostatočná reflexia vývoja judikatúry týkajúcej sa posudzovania prijateľnosti zmluvného dojednania o poplatku, ktorý má spotrebiteľ zaplatiť pri uzavretí zmluvy o úvere. Zdôrazňuje, že z judikátu R 12/2022 možno nepochybne extrapolovať, že dojednanie spracovateľského poplatku so žalobcom nebolo neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Bolo tak porušené legitímne očakávanie žalovaného vychádzajúce z princípu právnej istoty, že spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Došlo k neodškriepiteľnému judikatórnemu posunu, popri ktorom skoršie rozhodnutie jednoducho nemôže obstať. Suma 50 eur síce súdu pripadala bagateľná, to však platí iba za predpokladu, že je priznaná v izolovanom jednotlivom prípade. Čo však, ak žalobu o zaplatenie finančného zadostučinenia podá napríklad 10000 spotrebiteľov povzbudených alibistickým prístupom súdov, tak ako to stelesňuje aj napadnutý rozsudok. Ak je žalovanému za týchto okolností uložená sankcia v podobe finančného zadostučinenia spotrebiteľovi, vôbec nejde o hľadanie spravodlivej rovnováhy, ale o výraz obyčajného vrchnostenského mravokárstva, ktoré tresce adresátov práva za zlyhanie verejnej moci pri kreovaní jasného a predvídateľného systému pravidiel. Na základe týchto dôvodov navrhol žalovaný podanému odvolaniu vyhovieť.

4. Žalobca navrhol rozsudok potvrdiť ako vecne správny a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasí s argumentáciou žalovanej strany o nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku a zdôrazňuje, že skutočnosť, že právne závery vyjadrené v rozhodnutí súdu nekorešponujú predstávam strany sporu, nemôže založiť arbitrárnosť a objektívnu nepresvedčivosť rozsudku. Žalovaná strana si nepriznala pochybenie a porušenie spotrebiteľských noriem a práv žalobcu, čo len odôvodňuje opodstatnenosť podanej žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu PFZ. Výsledok a závery vyplývajúce zo základného konania preukazujú, že v súdnom konaní žalobca bol úspešný. Ak žalovaný uvádza, že ide o šikanóznou žalobu, žalobca poukazuje práve na to, že žalovanú stranu je potrebné považovať za subjekt, ktorý už dlhodobo nerešpektuje rozhodnutia súdov a spotrebiteľské právo. Na základe toho je potrebné považovať práve za špekulatívnu argumentáciu žalovaného a jeho konanie ako dodávateľa finančnej služby je potrebné posúdiť skrz prizmu dobrých mravov. Zdôrazňuje, že porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Následné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde je len následkom vyplývajúcim z bezdôvodného ohrozenia práv spotrebiteľa spôsobilého privodiť mu ujmu. V žiadnom prípade nemožno vydanie bezdôvodného obohatenia považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný nárok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Poukazuje na absolútne mylné chápanie inštitútu PFZ žalovanou stranou v zmysle tom, že tento inštitút nemôže slúžiť na finančné obohatenie spotrebiteľa. Je nepochybné, že žalovaný zo zmlúv s rovnakým alebo podobným obsahom inkasuje splátky aj v súčasnosti. Taktiež PFZ je inštitút, ktorý má plniť prevenčnú funkciu nielen voči žalovanému, aby sa používaniu týchto nekalých praktík neuchyľoval, ale aj voči ostatným dodávateľom na finančnom trhu. Zákonodarcu vôbec nestanovil podmienku vzniku resp. preukazovania akejkoľvek ujmy, jedná sa v tomto prípade zo strany žalovaného o neprípustný extenzívny výklad contra legem a v tejto súvislosti žalobca poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov vo vzťahu k predmetnému nároku.

5. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu a teda vo výrokoch I. a III. v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP, spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného dôvodné nie je.

6. Výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, odvolaním napadnutý nebol. Nebolo preto oprávnením ani povinnosťou odvolacieho súdu rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku preskúmať (§ 226, § 228 ods. 1 a § 379 CSP).

7. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu uplatnený na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Prešov vedeného pod sp. zn. 20Csp 252/2017 v konaní o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky z titulu porušenia práv žalovaným ako dodávateľom podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

8. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

9. Odvolací súd konštatuje, že súdom prvej inštancie bol správne zistený skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu boli vyvedené správne právne závery vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Odvolací súd nezhliadol dôvody pre zopakovanie vykonaného dokazovania na nariadenom pojednávaní a rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario). Výšku priznaného nároku možno ustáliť na základe súdom prvej inštancie zhromaždeného dôkazného materiálu aj v spojení s obsahom podstatných vyjadrení strán (§ 387 ods. 3 CSP).

10. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto

súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

11. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na závery konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd zhodnotil túto odvolaciu námietku žalovaného vo vzťahu k samotnému nároku priznaného finančného zadosťučinenia za nedôvodnú. Z rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 05.09.2018 č.k. 20Csp 252/2017-84 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 04.04.2019 č.k. 3Co 177/2018-142 a v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2023 sp. zn. 2Cdo 73/2021 (právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia 01.05.2019) má odvolací súd za preukázané, že žalobca si úspešne uplatnil voči žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa v dôsledku porušenia povinností vyplývajúcich z ust. § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka, účinného a platného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V uvedenom konaní súdy právoplatne rozhodli o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 1, časť I. Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 01.04.2010. Žalobca vzhľadom na uvedené má podľa zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie a základ jeho nároku tak nepochybne je daný.

13. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobcovi mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodiť, že týmito podmienkami sú: úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právami predpismi a domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti.

14. Samotné ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v konkrétnej zmluve o úvere. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú teda formulované v ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom, vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je potom možné považovať konanie žalobcu, ktorý po právoplatnom vyslovení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmluve o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu v základnom konaní si uplatnil aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie, za neodôvodnené.

15. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú, tak aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to hlavne intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná, sankčná funkcia a podobne. Súd prvej inštancie považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 eur argumentujúc okrem iného aj nedostatočným odôvodnením uplatnenej výšky primeraného finančného zadosťučinenia žalobcom. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia považoval za dostatočne odôvodnenú. Takto priznané finančné zadosťučinenie je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť žalobca a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý v súvislosti s uzatváraním zmluvy o úvere konal

závadne. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

16. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje (do pozornosti uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 127/2017).

17. K odvolacej námietke žalovaného o porušení práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 188/06).

18. So zreteľom na všetky uvedené dôvody tak odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. Žalobcu v danej právnej veci je potrebné považovať za plne úspešnú procesnú stranu, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela od úvahy súdu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).